

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

KVĚTEN 2007 *** ROČNÍK VIII.*** ČÍSLO 5

Citát inspirující:

...všechny ty knížky sú fakt jako opravdické umění, což se pozná podle toho, že se nedajú moc číst a že jsem jim většinu ani nerozuměl... Alois Burda, Tvar 4/2007

NÁVRAT DO RODNÉHO MĚSTA

Omámen vzpomínkami
Šlapu do pedálů dále
Vyčerpán
Smývám hříchy útěků
na starém náměstí
v oprýskané kašně

Václav Franc

O SETKÁVÁNÍCH

V máji 2004 vznikla v Jičíně krásná tradice – pořádání literárních setkávání klubů, spolků, sdružení či jednotlivců z Čech, Moravy a Slovenska. Tradice, která pokračovala v dalších akcích nejen v Martině, ale i v Domažlicích, abychom se opět po třech letech vrátili do májového Rumcajsova města Jičina, do Knihovny Václava Čtvrťka. Doufám, že cestu k nám opět najdou staří známí, těším se na ně, spojují nás vzpomínky na ta uplynulá setkání, chvíle družného veselí, předčítání vlastní tvorby a poznávání života „tam u vás“. Jsem rád, když přijedou i noví lidé, kteří se rádi zapojí do toho našeho literárního (a v řadě případů nejen literárního) spolenectví. Vždyť první jičínské setkání přispělo k mezinárodnímu literárnímu manželství v podobě Zuzky a Pavla, takže máme na svém kontě i jedno takto zrozené „Čechoslováče“ – malého Jaška Herbrycha.

V názvu mého úvodníku se objevuje slovo „Setkávání“, zcela úmyslně nepíši o „Setkání“. Vidím v tom totiž velký rozdíl. Všechny naše aktivity by neměly směřovat pouze k tomu, že se jednou za rok, za dva nebo tři roky sejdem, ale že se budeme setkávat třeba prostřednictvím našich internetových stránek, vyměňovat si nové literární počiny, knížky, básně, předávat si zkušenosti z akcí či soutěží, číst časopisy v nám příbuzném jazyce, že o sobě budeme vědět nejen v době sváteční, ale i v dobách běžně pracovních.

Jsem rád, že letos s námi budou i polští autoři, které jsem měl možnost blíže poznat na Dnech poezie v Broumově. Neuzavíráme se žádné další spolupráci a věřím, že druhé Jičínské poetické jaro dá našim setkáváním opět nové impulsy. Chceme uspořádat přednášky o české a slovenské literatuře po roce 1993, tedy po rozdělení federace. Nechceme nostalgicky vzpomínat, ale chtěli bychom o sobě vědět, co je nového, jaké knížky stojí za to si přečíst třeba ve slovenštině.

Já osobně jsem se setkání v roce 2004 z vážných zdravotních důvodů nemohl zúčastnit, o to víc se těším na setkání druhé. Doufám, že bude stejně spontánní, inspirující jako bylo to první, že se na něj bude vzpomínat (víte, jak rád slyším: „Tenkrát v Jičíně to bylo bezva!“).

Děkuji všem sponzorům, Knihovně Václava Čtvrťka a všem ostatním, kteří nám dny příprav pomohli přežít v radostném chvatu očekávání.

A na závěr věřím ještě v jednu troufalou věc: „ ... že druhé jičínské jarní setkání nebude poslední!“
Václav

VÍTE, ŽE ...

- Václav Franc byl v dubnu přijat za člena Obce spisovatelů s pořadovým číslem 1042!
- Josef Jindra získal Cenu řehečského čtenáře na 6.ročníku literární soutěže Řehečská slepice 2007 za povídku Vynálezce z Rehec neznámý. Oceněná práce byla uveřejněna ve sborníku ŘEXPO 2007.
- Informace o 6.ročníku Řehečské slepice přinesly regionální deníky (Deník Jičínska, Nové Noviny).

Václav

Z květnových akcí Knihovny V. Čtvrťka v Jičíně

DO GALERIE RADOSTI JSTE ZVÁNI na výstavu VEJDI A DOTKNI SE očima míst, kde poezie s přírodou snoubí se Ticho fotografií DANY REJMANOVÉ doprovázejí verše JAROSLAVA VRCHLICKÉHO. Výstava je přístupná v otvírací době knihovny.

Čtvrtek 10. května od 10 hodin v dětském oddělení - Beseda se spisovatelkou PETROU BRAUNOVOU pro 4. třídy IV. ZŠ a 1. tř. I. ZŠ

Středa 23. května ve 14. 30 hod. v dětském oddělení Z POHÁDKY DO POHÁDKY vernisáž výstavy výtvarných prací dětí z Mateřské školy ve Fügnerově ulici v Jičíně inspirované pohádkami spisovatele Václava Čtvrťka. V 15.00 hod. divadelní představení pro děti a jejich rodiče.

Čtvrtek 24. května v 18 hodin tradiční setkání v sále hudebního oddělení KDYŽ SRDCE KVETE aneb Cesta k vnitřní přirozenosti Jan RYCHLÍK

Jana Benešová
(další informace na <http://knihovna.jicin.cz/>)

PŘEDSTAVUJEME VÁM ... PODEVÁTÉ A NAPOSLEDY

Naše putování po známých a nám spřízněných klubech, sdruženích a formacích, nakonec i jednotlivcích, dnes končí. Možná jsem na někoho zapomněl (nechť se přihlásí), ale myslím si, že to podstatné bylo vzpomenuť, napsáno a řečeno.

Na úplný závěr bych chtěl ještě uveřejnit kontakty na literární organizace v České republice, které sdružují spisovatele a literáty. Na stránkách těchto sdružení se můžete dozvědět řadu zajímavých věcí, ale to už záleží na Vás, jak se všemi informacemi z rubriky Představujeme Vám ... naložíte.

Váš Václav

Obec spisovatelů

Železná 18, 110 00 Praha 1
tel./ fax: 224 234 060,
Poštovní spojení: P.O.B. 669, 111 21 Praha 1
e-mail: obecspis@volny.cz
Eva KANTŮRKOVÁ – předsedkyně OS
Jaroslav NOVÁK – místopředseda
<http://www.obecspisovatelu.cz/>
vydává časopis Dokořán

PEN klub

České centrum Mezinárodního PEN klubu
Vodičkova 32, 110 00 Praha 1
Tel. +420 224235546, +420 224234343
fax: +420 224221926
e-mail: centrum@pen.cz
Jiří DĚDEČEK - předseda
<http://www.pen.cz/>

Unie českých spisovatelů

Paláskova 1107, 182 00 Praha 8
Karel SÝS - prezident
e-mail: redakce@obrys-kmen.cz
<http://www.obrys-kmen.cz/>
vydává časopis Obrys-Kmen

ZAJÍMAVOSTI NA WEBU ...

<http://knihovna.jicin.cz/>

Dnešní upoutávka na zajímavé webové stránky nás nezavede nikam daleko, spíš bych řekl, že se podíváme domů, tj. do Knihovny Václava Čtvrťka v Jičíně, která našemu spolku poskytuje zázemí.

Kromě tradičních informací pro čtenáře, na stránkách jičínské knihovny najdete především servis kulturních akcí (Kam za kulturou v Jičíně), a to nejen akcí pořádaných přímo knihovnou, archiv regionálních osobností, upozornění na nové přírůstky ve fondu knih i v hudebním oddělení, pozvánky na výstavy v galerii Radosti (přímo v knihovně) a také představení knih regionálních autorů. Najdete zde i celou řadu dalších užitečných informací (např. počítačovou školu GOPAS), odkazy na zajímavé stránky a můžete se začíst i do historie knihovny, která nese od září 2006 jméno Václava Čtvrťka.

Najdete zde i odkaz - [LIS - literární spolek autorů Jičínska](#) - kde najdete informace o našem sdružení, další plánované akce a třeba i odkaz na fotogalerii, kde najdete snímky z našich vystoupení. Knihovna Václava Čtvrťka je vlastně taková naše máma, takže doufám, že i vám, pokud na prohlížeči naklapete <http://knihovna.jicin.cz/>, bude dobrou společnicí, pomocnicí a kamarádkou. Václav

P.S. Mimochodem web Knihovny Václava Čtvrťka zvítězil v internetovém hlasování o nejlepší web českých knihoven.

OTÁZKA PRO ... LIDMILU KOŠŤÁLOVOU

Co pro Knihovnu Václava Čtvrťka znamená literární spolek LiS?

Řekla bych, že každá aktivita, která se v naší knihovně odehrává je pro tuto instituci důležitá mimo jiné i proto, že se šíří informace o její existenci a nabídce služeb k dalším lidem, kteří nejsou např. našimi uživateli. Literární spolek má ještě jedno specifické postavení, sdružuje literáty, tedy potencionální autory, jejichž díla můžeme do fondu knihovny zařadit a obohatit tak nejen tituly regionální literatury. Knihovnu jako kulturní instituci propagujete také vydáváním tiskovin, protože i tady sdělujete, že jde o spolek, kterému poskytujeme přístřeší. V neposlední řadě jsou úžasné křty knih členů LiS a naprosto bezkonkurenční jsou i literární večery, které jsou příjemným odreagováním se od všedních starostí a problémů. Za to Vám patří velké poděkování.

Zdraví L. Košťálová, ředitelka Knihovny Václava Čtvrťka v Jičíně

PIANISTA – Wladyslaw Szpilman

Knihu polského autora Wladyslawa Szpilmana (omlouvám se za špatné „el“, které nemůžu vyloudit ze svého počítače), jsem si v květnu nevybral náhodou. Především v květnu si připomínáme konec 2.světové války a zároveň jsem chtěl připomenout tvorbu polského autora, když na naše setkání přijedou naši polští přátelé. Ale pojďme raději ke knize.

Přiznám se, že jsem neviděl slavný stejnojmenný film amerického režiséra polského původu Romana Polaňského, který získal v roce 2002 Zlatou palmu na filmovém festivalu v Cannes a byl oceněn dvěma Oscary, ale kniha mě zaujala a nedala mně odpočinout, dokud jsem nedočel poslední stránku.

Kniha vznikla bezprostředně po válce a autor, polský Žid Szpilman, talentovaný pianista, v ní popisuje vlastně celou 2.světovou válku, jak ji prožil on se svými blízkými, a později sám v úkrytech, od srpna 1939 až do osvobození rozbořené Varšavy.

A je to čtení hrůzostrašné, až se člověk diví, že se něco tak strašného mohlo odehrát, že se nejedná o fikci, ale o realitu vzdálenou na časové ose šest desetiletí.

Postavení hlavního hrdiny se neustále zhoršuje, po marných nadějích musí rodina odejít do gheta, následuje transport rodiny a zázračné zachránění z transportu smrti. A pak už jen martyrium na hranici života a smrti, věčně hladový, uštvaný, připravený spáchat sebevraždu než by se dostal fašistům do spárů. V závěru potom přichází zázrak v podobě bývalého učitele, nyní důstojníka wehrmachtu Wilma Hosenfelda bez něhož by zřejmě Szpilman válku nepřežil a nemohl podat svědectví o všech hrůzách.

Kniha je doplněna deníkem právě vzpomínaného kapitána Wilma Hosenfelda, který mimo jiné vyvrací tvrzení, že v týlu fronty nikdo nevěděl o událostech odehrávajících se na okupovaných územích.

Často se v lidské mluvě užívají nejrůznější výrazy pro peklo, ale myslím, že se Wladyslaw Szpilman do skutečného pekla podíval a bylo mu dopřáno se z něj i vrátit, což se podařilo jen hodně málo lidem z varšavského gheta, kde zahynulo půl miliónů lidí. Válečné ztráty polského národa celkem pak dosáhly šest miliónů (z toho 5,7 miliónů mezi civilním obyvatelstvem)!!!

Je těžké vybrat pasáž, která by knihu charakterizovala, ale mě zaujala část, kde je popsáno, jak lidský život ztratil jakoukoliv cenu, smrt číhala na každém kroku a nezáleželo na vině: cituji str. 141:

„Po chodníku běžel asi desetiletý chlapec. Byl bledý a tak vyděšený, že zapomněl před jedním z blížících se četníků smeknout čepici. Němec chlapce zastavil, beze slova vytáhl revolver, přiložil mu ho ke spánku a střílil. Dítě kleslo na zem, křečovitě zatřepalo rukama, napadlo se a zemřelo. Četník klidně zasunul revolver do pouzdra a šel po svých. Podíval jsem se na něj, jeho obličej neměl brutální výraz ani nevypadal podrážděně. Byl to normální klidný člověk, který právě splnil jednu ze svých méně důležitých každodenních povinností a hned poté na to zapomněl, měl důležitější starosti.“

Wladyslaw Szpilman zemřel ve Varšavě 6.července 2000 ve věku 89 let, jeho kniha zůstala na věky. Doporučuji všem, přečtete si jeho svědectví, i když to rozhodně není žádná „zábava“, ale alespoň symbolicky bychom tak mohli uctít památku, všech těch obětí, které se konce 2.světové války nedožili.

Václav

Více než polovina Britů kupuje knihy pro ozdobu

Londýn - Více než polovina Britů si kupuje knihy, které pak ale nečte - zkrátka si s nimi pouze patřičně zkrášlí byt. A i když je otevrou, často je zase odloží. Vyplynulo to z průzkumu, který uskutečnil britský Teletext mezi 4000 respondenty.

Mezi nejčastěji nedočetena díla patří autobiografie amerického prezidenta Billa Clintona (přes 1000 stránek) či čtvrtý svazek dobrodružství mladého čaroděje Harryho Pottera Harry Potter a Ohnivý pohár (přes 700 stránek). Oba bestsellery odloží více než třetina čtenářů.

Dokonce paměti Davida Beckhama My side (400 stránek), které získaly v roce 2003 cenu britských knihkupců, nedočte 27 procent lidí.

Nejméně čtenou knihou jsou paměti bývalého ministra vnitra Davida Blunketta (35 procent dotázaných přiznalo, že ji nedočetli). Dalším dílem, které odložilo 35 procent čtenářů, je černá komedie Vernon God Little od DBC Pierra, která v roce 2003 získala Bookerovu cenu.

Výzkum také ukázal, že Britové vydají za svůj život na nákup knih asi 4000 liber (asi 180.000 Kč). Polovina z nich ale tvrdí, že jsou příliš unaveni, aby si každý den četli, a 42 procent přiznává, že není schopno se na trochu delší příběh soustředit.

Převzato - Autor: ČTK

Literárně historický průvodce městem Jičínem Jana Hofmanová Seifert a jeho vztah k Jičínu

Pod tímto názvem napsala jičínská autorka a bývalá členka LiSu paní Jana Hofmanová svoji literární studii, za kterou získala v roce 1988 1.cenu v Šrámkově Sobotce. Její dílo popisuje životy autorů narozených v Jičíně a okolí, ale především vztah řady dalších významných literárních osobností k našemu kraji. Ve své práci se věnuje například i českému básníkovi Jaroslavi Seifertovi (1901 - 1986), který měl k Jičínu velmi úzký vztah, a tak si dovoluji odcitovat z jejího rukopisu, dle uveřejnění v Českém ráji v letech 1991 až 92, v edici Český ráj:

Mladý básník (myšleno Jaroslav Seifert) přijíždí v této době do Jičína k rodičům své dívky a od r. 1926 své ženy. Byli to Ant. a Kar. Ulrichovi, kteří měli na Husovce dům č. 65 s pekárnou. Působení města a jeho okolí ho okouzli hned napoprvé. Po dlouhá léta se sem vracel a Jičínu věnoval své verše a celou jednu kapitolu ve své vzpomínkové próze Všecky krásy světa (1982), kde čteme: „ ... *Do Jičína jsem jel poprvé se svou dívkou. Už za Kopidlnem počal se jí zmocňovat lehoučký neklid. U Okénka vlaku mne upozorňovala horlivě na kopce za Jičínem ... To je Kumburk, Bradlec, Tábor. A ten nízký vlevo, to je Veliš. A posléze se objevil i roztomilý Zebín s kapličkou, ale ten už je téměř v Jičíně. A když se objeví Zebín, vynoří se v dálce i jičínská věž a pod ní už rozbíhá se Jičín ... Při první návštěvě jsem se do jičína zamiloval ... se svým čtvercovým náměstím, věží, zámekem a chrámem má svůj jedinečný půvab i kouzlo zvláštní prostoty a jakési pěkné samozřejmosti.*

Nic mimořádně velikého a patetického, ale všechno nějak blízke srdci ...“

Seifert také vzpomíná na vojenskou hudbu v neděli dopoledne na náměstí, kde bylo studentské korzo. To se odpoledne přesunulo na Husovu tř., kde „*na sebe upozorňovala pekárna ženicha otce sytou, lahodnou vůni chleba ...“*

Jičínské motivy nalezneme i v básnické tvorbě Jar. Seiferta. tak ve sbírce Samá láska (1923) v Prologu básni s názvem Verše o lásce, vraždě a šibenici se objevuje znovu náměstí v Jičíně i krásné okolí města: „*Jičínské náměstí jest nejkrásnější v noci. usměj se na mě, socho Panny, zpod svých zlatých řas, vždyť je mi smutno v průvodu černého stínu, do okna věže vstoupil měsíc a ihned ve tmě zhas ...“*

I na jiném místě této básně na nás dýchne kouzlo jarních jičínských večerů a nocí: „ ... *Ó noci plné hvězd vysoko nad Jičínem.// Zebín do růžova kvete, pták potmě hnízdo hledá, milenci v aleji jdou sami ruku v ruce stínem ...*“

Tedy byl Jar. Seifert, přední český básník, od r. 1984 nositel Nobelovy ceny za literaturu, mladý romanticky roztoužený chlapec, ale dojmy z jeho jičínských pobytů byly hluboké a trvalé, objevíme je např. i v jedné z jeho posledních sbírek *Morový sloup* (1981), do které shrnul své verše z let 1968 - 70. V tomto období už stárnoucí básník pomýšlí na odchod a vzpomíná na dávné přátele a lásky. V doslovu k této knížce veršů napsal: „... *chtěl jsem se rozloučit se svou zemí, do které už pospíchám, a svými čtenáři, s kterými se loučím ...*“ Hned v úvodní básni se opět vrací do milovaného Jičína a jeho líbezného okolí v době svého mládí:

„Tedy jsem také miloval
květnové louky poblíž Libuně
a nevysoké kopce kolem dokola:
Kozákov, Tábor, Bradlec a Kumburk
i něžnou Přivýšinu.
Bloudívali jsme tam celé dny,
a když nikdo nešel,
padal jsem ústy na tvá ...“

A opět v básni *Ptačí hlasy v korunách stromů* v téže sbírce:

„Jen dvířka mříže, věčně otevřená,
zahrazují cestu k Libosadu
a k bílé lodžii
na konci aleje starých lip.
Chodíval jsem tam, abych poslouchal
dávné kroky Máchovy ... „

I v mé osobní korespondenci s Jar. Seifertem se objevují vzpomínky na Jičín, rovněž zahalené do melancholické nálady básníka v posledním období jeho života. Napsal mi například mj. v dopise z r. 1979: „ ... *Zdravím Vás a se smutkem vzpomínám na milovaný Jičín ...*“ *V jeho srdci však zůstalo město uchováno v té podobě, jakou mělo za jeho návštěv v době mezi válkami. V dopise z téhož roku (1979) mi píše: „ ...Vzpomínám stále na Jičín. nedávno byl jsem se tam podívat. Ale to už není ani ten Jičín, který jsme milovali. nerad bych chválil staré časy, ale věžáky a judo a vůbec moderní dnešek tomuto městu trochu nesluší ...“*

Básnické dílo Jaroslava Seiferta patří k trvalým hodnotám české poezie. V posledních letech je stále častěji překládáno do jiných jazyků, zvláště po ocenění básnickovy celoživotní tvorby Nobelovou cenou. Je radostné zjištění, že jedním z mnoha pramenů jeho poezie byl i Jičín a krajina Českého ráje.

Tímto článkem zároveň vzpomínáme na paní profesorku Janu Hofmanovou (1937 - 2002) a její nedožitě sedmdesátiny. Od její smrti koncem dubna uplynulo pět let. Patřila mezi aktivní členy našeho spolku především na poli literárně - historickém a napsala další studie (např. o J.B.Foersterovi, I. Geisslové či F. Lepařovi, Jezuitech a Jičínu a další), které jsou pro nastupující generace cenným zdrojem poznání.

Václav

Vyšlo k 2. Jičínskému poetickému jaru

U příležitosti 2.Jičínskému poetického jara připravila Knihovna Václava Čtvrta ve spolupráci s LiSem dva sborníčky. Ten první je **Adresář**. Jeho cílem je dát všem zúčastněným kontakt na ostatní kluby, zároveň požádat o další kontakty. Předpokládáme tento adresář jako pracovní verzi, takže ke stávajícím kontaktům přibudou další. Jedná se vlastně o pracovní sešit, do kterého si každý účastník může přepisovat další adresy, telefonní čísla či e-maily.

Druhý sborník se jmenuje **LiS se představuje** a je malou upoutávkou hostitelského spolku. Najdete v něm stručnou historii LiSu od jeho počátku v roce 1990 po současnost. Dále potom jména všech dvanácti současných členů a krátké ukázky z tvorby některých členů.

U příležitosti 1.Jičínskému poetického jara v roce 2004 jsme na podzim téhož roku vytvořili sborník děl zúčastněných autorů, tentokrát jsme od něj upustili, ukázky z tvorby některých přihlášených autorů a autorek najdete v této Kobře.

Doufám, že vám právě představené sborníčky zlepší orientaci v literárních kruzích a v jičínském spolku.

Václav

O SMYSLU LITERÁRNÍCH KLUBŮ ?!

Po republice najdete mnoho literárních sdružení, každé má svoje zvláštnosti, některé je pevně sevřené, další volné, některá jsou orientována podle druhu tvorby či nějak věkově, generačně vymezena. O tom, jak to vypadalo v plzeňském ASON-Klubu se snažil podat svědectví Tomáš T.Kůs v rozhovoru, který poskytl Tvaru v č. 3/2007 (Obyčejná událost může být neobyčejnou básní). Následně na něj reagoval v č.5/2007 Vladimír Novotný v článku Ještě o Kůsově Plzni a Plzni po Kůsovi.

Dovolím si odcitovat některé myšlenky z výše uvedeného článku. Tak třeba názor Tomáše T.Kůse:

„Nebezpečí literárních klubů spatřuju v zakonzervování sama sebe. Když vše funguje navzájem, tak chybí zpětná vazba a pohled shora, žije se v kruhu. Ale samozřejmě na Ason nechci nadávat. Vezmi si, jak je skvělá věc, když mladému, šestnáctiletému klukovi vyjde v nepatrném nákladu první sbírka. Sice je rozkopírovaná na xeroxu, ale je. ... Já ale nemám asi moc potřebu si chodit povídat s člověkem jenom proto, že taky píše. Jestli s někým chodím do hospody, tak proto, že mě baví jako člověk, a ne proto, že je básník. Což se samozřejmě nevyplácuje.“

A potom ještě jedna ukázka:

„A právě tenhle dost důležitý pocit "pohybu ven" zřejmě v dnešním Asonu chybí. Pořádají dýchánky, čtou sami sebe, hodnotí sami sebe a taky možná dělají pořád ty samé chyby. Bojím se, že se tam více plní společenská úloha. Určitě je divné mluvit v rámci literatury o ambicích, ale mít ambici alespoň vydat oficiálně knížku mi nepřijde z cesty.“

A já se ptám vás, členů literárních sdružení, spolků a klubů, jaké jsou vaše zkušenosti a názory na činnost spolků? Napište nám do Kobry svoje zkušenosti, jak se u vás vytvářeli podmínky a jaké máte cíle? Dochází u vás k členské obměně nebo klub stárne a zanikne věkem? Co si myslíte o názorech Tomáše T.Kůse? Mají podobná setkání jako v Jičíně smysl pro literární spolky? Rádi vaše názory v Kobře zveřejníme!

Václav

NOVÁ POEZIE VÁCLAVA TESLÍKA

ŘECHTÁ SE myšleka, zaklepe na dveře,
nestojí, nečeká. – Klidně si otevře!
Vejde, ať dobrá je - anebo špatná.
Co na tom – je-li má, je pro mne platná.

PO klidné vodě pluje žlutý list,
sluší jí – podivné, ten klid mne přímo děsí!
Kým jsem si byl, tím nejsem si teď jist.
Kam vlastně pospíchám Po smrti - plácne si?

POHLEDEM smetám pavučinu z tvých řas, oči ti větrám.
Pavouk výčitky měl se k činu, vlákno hodil i přes trám.
Na třísce nelze – však na trámu (v solidní zrovna výšce)
může (věř mi to, moje milá) - hřích nízce oběsit se.

POLOŽÍM talíř, opřu se, zavrzá – tedy bdím?
Přemítám, pak-li pohnu se, pak možná něco sním.
Však jak se pohnu! Co je s ním? Vtom vrzá neslušně:
Tak k sakru, chlape, já tu sním, tak sed' a neruš mě.

A JE-LI pouhá póza moje básnění,
pak někým jistě jsem, jsem někým k zbláznění.
Však je-li obrazem mým každý verš a rým,
pak jistě někým jsem, jen nevím – vlastně kým.

ČESKO JEDNA BÁSEŇ

Chci vás tímto upozornit na pořad České televize Česko jedna báseň, který je vysílán na druhém programu v premiéře vždy v neděli kolem 22:30 hodin (repríza vždy v pondělí v 1:10 a ve středu ve 4:45 hodin po půlnoci). V pořadech vysílaných v dubnu byla představena tvorba Bogdana Trojaka, Stanislava Dvorského, Víta Kremličky, Marie Šťastné a Jany Štroblové. Pořady si můžete prohlédnout na internetu v archivu ČT.

Václav

VÝROČÍ MĚSÍCE KVĚTNA

Jan Dvořák

(* 10. května 1937 v Litomyšli)

V těchto dnech slaví královéhradecký autor Doc. PhDr. Jan Dvořák sedmdesátiny. My, kteří jsme LiS zakládali, jej známe velmi dobře, neboť patřil mezi jednoho z prvních pozvaných autorů, besedujících s námi o naší tvorbě. Zároveň jsme jej znali jako dlouholetého porotce Šrámkovy Sobotky.

Do literárního světa se zapsal zejména jako dlouholetý šéfredaktor královéhradeckého Kruhu, jako autor řady knih, jako literární a filmový kritik. Pokud je mi známo, stále pracuje v Ústavu českého jazyka a literatury Univerzity Hradec Králové, Pedagogické fakulty. Je členem Obce spisovatelů, PEN klubu, Východočeského střediska Obce spisovatelů (čestný předseda), Akademického filmového klubu Univerzity Hradec Králové (čestný předseda), členem redakční rady nakladatelství Gaudeamus Hradec Králové, člen Literárněvědné společnosti a Komise pro udílení státních cen za literaturu Ministerstva kultury ČR (v letech 2003 – 2005).

Z dlouhého seznamu jeho knih uvedu alespoň některé tituly (podle mého názoru nejznámější):

Zločin naruby (1967)
Muž mezi ženami (1977)
Hledání v panelovém městě (1981)
Odvrácená strana obrazu (1983)
Skalp (1987)
Spolek svedených a opuštěných (1987)
Milá, milý, nejmilejší (1990).

V roce 2004 vydal v ústeckoorlickém nakladatelství Oftis svoji zatím poslední knihu povídek Obyčejné odchody.

Jménem LiSu panu docentu Dvořákovi blahopřeji, přeji ještě mnoho plodných let a další zajímavé literární počiny.

Václav

KDYBYCH BYL ...

Václav Franc

Kdybych byl o dvacet let mladší
sním při pohledu na otevřená
srdce oken
domů jičínského náměstí

Kdybych byl o dvacet let mladší
co bych dělal?
Ptám se vody v kašně
když se po dně brouzdá
hrst pohozených desetníků

Kdybych mohl vrátit čas
vzpomínám za okny
Zámecké vinárny
Valdická brána tiše odpovídá:

Jsi tak starý
že si ani nepamatuješ,
který obchod stál v těchto
místech
když jsi chodil s aktovkou

Jsem starý
mám pocit
že něco končí
podloubí vržou stará kolena
spolužačky chovají vnoučata
a zimy mají delší prsty

Kdybych věděl
kdy to bude naposled
až pohledem obejmů
město prvních lásek
a moje jméno bude
přijímat kondolence
ve vitríně na bráně

A tihle malí caparti
pět šest letokruhů

se možná zeptají
Kdo to byl ten,
po kom jsme podědili tohle
náměstí
kašnu, bránu, podloubí
ten starý který
tak lehkomyšlně opustil město
jenž jej vystřelilo
na oběžnou dráhu
kolem života

Defekty svědomí
jako kočičí hlavy
dlažebních kostek
vyprovázejí vzpomínky
jako šedý vlas kondolence
na mé hlavě

Jsem tak starý
že už si ani nepamatuji
co se mně na tom náměstí
a městě
tolik líbilo
jaro?
léto?
podzim?
zima?

Závět města dopsána
a podzim nedočkavě
rve první lístky dopisů
aby je poslal jako navštívenku
slečně zimě

Ta však již kouká po jiných
jsem pro ni příliš starý
snad
Kdybych byl o dvacet let mladší ...

BEZRUČ ÚŘADOVAL V TURNOVĚ

Ve středu 4.dubna se naše „zdravé LiSácké jádro“ vydalo do Turnova, aby tam v místní knihovně Antonína Marka reprízovalo úspěšné vystoupení z loňského listopadu. Repríza pořadu o Petru Bezručovi a jeho přátelích, kteří jej navštíví na poštovním úřadě v Místku, měla úspěch i v Turnově, ačkoliv Prochor zapomněl pro přednostu úřadu Vladimíra Vaška černé klotové rukávce doma. Nakonec ani nevadilo, že mně na plakátku překřtili na Vladimíra a Prochora na Miroslava. Diváky, kteří žádali natištěný program, jsme ujistili, že jich máme v Jičíně vytištěno 1 200 kusů, ale bohužel jsme je zapomněli v knihovně.

Každé vystoupení je v našem provedení vlastně premiéra, neboť dialogy jsou volně upravovány dle možností, momentálního nápadu a především paměti hlavních protagonistů. Potěšilo mě, že jeden z diváků řekl, že si každý z herců našel tu svoji parketu, že se našel v roli. Hanka Runčíková ve smutném monologu Irmy Geisslové v maturitních šatech své maminky, mimochodem Hanka bude v nejbližších dnech taky maturovat (Držíme palce!). Bohumír Procházka co by revolucionář S.K.Neumann, právě odvedený anarchista Josef Jindra v roli Fráni Šrámka, který má rád vlání v lukách. Monika Eberlová sice nepochází z nedalekého Frenštátu pod Radhoštěm, ale její Božena Benešová ano. No a nakonec „opilec“ Václav Teslík, který si nelokl ani piva, neboť byl na produkci vlastním vozem a přesto hrál tak přesvědčivě, že někteří diváci pojali podezření, že se mu něco stalo, aniž by pochopili, že je ten jeho úvod součástí role. Nesmím zapomenout ani na Janu Benešovou, její vstupní představení i roli fotografky.

Užíval jsem si to v té kukani, kterou měl na svědomí Josef Jindra. V přestávkách jsem přemýšlel, kam bychom příště mohli zasadit děj našich her. V obrozenecké hospodě jsme byli, na poště taky, takže příště třeba (nebudu prozrazovat, to je překvapení) ... po představení padaly různé návrhy. No a já už trochu tuším, jestli s tím budou kolegové herci souhlasit. Mohli by se v těch rolích najít (Teslík navrhoval Ortena, Prochor Magora Jirouse a že bych si já střihnul konečně třeba Michala Viewegha - nakonec ta podoba). Ale to je přeci dost rozsáhlé časové období, ale když je elán a nadšení, a to rozhodně hercům z LiSu nechybělo, tak jde všechno.

Vedoucí turnovské knihovny nám poradil, že bychom představení mohli nabídnout i některé střední škole, takže Petře Bezručovi, možná že skutečně přijde den, když s tvým programem vystoupíme v nějaké škole, ale v každém případě nás čeká minimálně představení na Šrámkově Sobotce na počátku července. Akorát nevím, co tomu řekne Fraňa Šrámek, až se uvidí?

Václav

UKÁZKY Z TVORBY ÚČASTNÍKŮ 2. JIČÍNSKÉHO POETICKÉHO JARA

Antoni Matuszkiewicz

Poczułem czytając

po czesku sercem
dotknąłem wyraźnie
blizny zastarzałego
rozbliźnienia mowy
nie obcości nie
braterstwa nawet
wprost z przedwiecza
tożsamości pramnie

30 stycznia 2004 r. 10. 40

Věra Kopecká

Naslouchám

Trhlinou ticha
padá déšť
do nekonečné náruče noci

Nechám promlouvat
vítr v korunách bříz
pěnice ve větvích
potok mezi blatouchy
nechám psát
kapky na hladinu rybníka

Mlčím
naslouchám
tiše jako tma

Andrej Šeliga

Starec

Na tejto posteli: do teba
som sa, žena narodil,
tuto ... Týmito deťmi.

Jindra Lírová

Jak bílá pírka

Ráno jsou hvězdy polehounku
a tiše rozběhlé po kraji.
Padají zvolna do klobouku
nebo jak pírka létají,

jak bílá pírka, co se vznáší nad hlavou,
až usednou ti na řasy,
když jednou za čas míváš toulavou
a vykoupat se jdeš do krásy.

Ján Cíger

Nocou

Si väzňom
viečok
vo sne nežnom.
Len sen,
Ale prečo?

Stisnuté riasy
-brána pevná.
Krásna si
Na noc.
Len pre mňa.

Tat'ána Sivová

Večerná prosba

Dopraj mi Pane
Kludný spánok
Aby som vánok
Z okien necítila
A jako milá
V rozospatom ráne
Ružovo usmiata
Vítala
Ľudské dlane

Marcela Kubová

Hľadala som poklady v skalách
Čakala zázraky z neba

Moje srdce skamenelo
Stretnúť človeka je zázrak

Bibiana Melišová

Súkromné absolutno

Dnes v noci
Sa i mesiac
Červená

Vidiel
Jako vešias
Túžbu
Do prievanu
Vyvetrať

Dnes v noci
Kašlem
Na relativitu
Priestoru a času

Dnes v noci mi chýbaš

Zdenka Líbalová

* * *

Sepnuté ruce podzimu
o trochu slunce
prosí
déšť se jen pustě chechtá
a krajina sténá
pod jeho bičem

Petr Musílek

Barvy

Na stromech listí zraje
Krev teče po kmenech
Jak emigranti z ráje
jdu zemí v plamenech
Do zimy jdu
Svou šedí daleko od duhy
A kolem mlha ředí
vybledlé zásluhy

Lucie Popovičová

Hodiny odbíjí můj biorytmus
Oči ve skleněné výloze
A touha v nich.

Tvá ruka se zvedá
Víčka klesají nedočkavostí
Čekám!

A ty zatím hladíš jinou!

Marek Velebný

Jen pár minut

Jen pár minut do hodiny duchů
Utichlo vše, jen pár vzdálených zvuků
Usychá, umírá růže
Kdo ji utrhl či zahodil?
Kdo za to může?
Jen srdce, ta nenasytná pumpa buší dál
Co vy na to andělé všehomíra?

KOUZLO VĚKŮ
Inesa TROJOVSKÁ
Nakladatelství Petrklíč 2007

Na úvod si dovolím položit vám otázku: Co jste psali, pokud jste vůbec psali, když vám bylo čtrnáct let? Možná nějaké veršičky, nějaké ty neumělé pokusy o povídky jako třeba já ve stylu povídek pánů Šimka a Grosmanna, přiznávám se, že to byly dost chabé pokusy, se kterými bych se nikdy neodvážil vystoupit z přítmi šuplíku, ale ... O to víc mě udivilo, když jsem si na přebalu dnes představované knížky přečetl, že autorce Inese Trojovské je čtrnáct let, žije v našem kraji, konkrétně v Hradci Králové, kde studuje druhým rokem na víceletém gymnáziu Bohuslava Balbína.

Inesa Trojovská ve své prvotině představuje dílo z oblasti fantasy. Patnáctiletý chlapec Saisfríd žije na ostrově Neruku se svým nemocným otcem, kterého může zachránit lék adérú sidžu. Chlapec jako jediný může otce zachránit, protože je zasvěcený. To že je zasvěcený znamená, že může opustit svůj rodný ostrov a přejít do ostatních zemí. Neváhá a vydává se s dýkou a soškou boha se svítícíma očima do země zvané Gynésie, ležící mezi řekami Tajgan a Langrat, hledat zázračný lék, ale netuší, v jaké podobě se skrývá. V Gynésii se seznámí se čtrnáctiletou dívkou Karalen, té právě unesli matku, a tak se oba vydávají na nebezpečnou cestu, jednak hledat lék a zároveň i Karaleninu matku. Na své pouti překonávají řadu nástrah, bojují s mořskými lidmi v čele se Zetgayem, Karalen se musí vypořádat se smrtí svých blízkých, aby nakonec došli až na balvan zasvěcených a rozluštili všechny záhady jejich životů.

Po přečtení celé knihy musím smeknout pomyslný kloubouk před mladou a talentovanou autorkou, neboť kniha má napětí, je psána i jazykově na velmi dobré úrovni, autorka se neztrácí v ději, naopak nechává jej gradovat a opravdu překvapivě řeší všechny zápletky, takže čtenář do posledních chvil netuší, jak Saisfríd s Karalen dopadnou. Přiznám se, že jsem četl "dílka" zhruba stejně starých autorů, ale Inesa v tomto srovnání nemá konkurenci. Zcela jistě hodně čte, což posiluje její nekonečnou fantazii. Nepatřím mezi pravidelné čtenáře fantasy, takže nemohu posoudit, zda není pod vlivem nějaké jiné knihy či autora, který je pro ni vzorem (což by se dalo vzhledem k věku očekávat, nakonec většina autorů je někým inspirována), ale v každém případě Inesa Trojovská je talent, o kterém, jak doufám, brzy uslyšíme.

Pokud bych měl něco vyzvednout v knížce, tak je to kapitola Prach, kde Saisfríd bojuje s démonem, usazeným v těle Karalen. To je podle mého názoru mimořádně zdařilá pasáž, kde čtenář prožívá s Karalen její bolest.

Naopak jsem byl trochu překvapen, jak autorka dokáže v uvozovkách své hrdiny nechat zabíjet (např. moje povídka Kdo život nedal s jedenácti mrtvými, je jenom večerníček pro předškoláky). Přiznám se, že mě to trochu šokovalo, zvláště v úvodu, než jsem si "trochu zvyknul", kde např. na straně 35, cituji: " .. oba dva se vrhli na své únosce. Hoch na řidiče, dívka na druhého muže. A pak je jediným bodnutím naráz zabili."

Z toho bych měl strach, jestli právě taková literatura obecně nevnučuje mladým lidem dojem, že zabití člověka je něco zcela běžného!

V závěru knihy je napsáno konec prvního dílu, takže autorka již zřejmě pracuje na dalším pokračování. Přeji Inese, aby jí nevyschl pramen fantazie, našla si svůj okruh čtenářů a přízeň nakladatelů. Doufám, že Kouzlem věků neřekla svoje poslední slovo. Pokud vydrží a bude svůj talent dále rozvíjet, tak jsem přesvědčen, že se s jejím jménem na titulních stránkách knih budeme v budoucnu setkávat velmi často.

Václav

NEPIŠTE DO ŠUPLÍKU – WWW.KNIOVNIČKA.CZ

Pišete do šuplíku? Hromadí se Vám materiály? Nikdo Vám nechce vydat knihu? Máme pro Vás řešení, vydejte si knihu sami! Na trh přichází revoluční služba v malonákladovém vydávání knih - Knihovnička.cz. Vy zaplatíte 80% nákladu a těchto 80% půjde přímo do ruky Vám. Zbýlých 20% zaplatíme my a tento náklad si ponecháme na distribuci Vaší knihy.

Distribuce takto vydaných knih bude probíhat prozatím výhradně přes internet, v nejbližší době část nákladu půjde také do kamenných knihkupectví. Více informací naleznete na www.knihovnicka.cz.

MUZIKA PAKA 2007

Od pátku 25. do neděle 27. května se v Nové Pace uskuteční tradiční festival netradiční kultury MUZIKA PAKA 2007. Festival je pořádán od roku 1996 a letos proběhne již 12.ročník. V rámci festivalu vystoupila řada zajímavých umělců nejrůznějších žánrů. Zájemci sledujte internetové stránky <http://muzikapaka.open-art.cz/index.php> , kde se dozvíte přesný program a další zajímavosti z historie, ale i třeba o možnosti rezervace vstupenek atp.

Václav

PAVUČINA

aneb vyprávění pro Adélku a Ondřeje a malého Danečka o tom, jak jela babička Hanička s tetou Hašušou do Anglie.

Bohumír PROCHÁZKA

Jednou přišla teta Hašuša a řekla babičce Haničce, ať jede do Anglie. Babička řekla, s dědkem nic není – a odjela do Anglie. Anglie je daleko, dál než Moravčice.

Jeli a jeli a jeli. Teta Hašuša spala, ale babička ne. Bolela jí hlava, jak teta Hašuša chrápala. Když konečně usínala, zase se probudila, protože lidi v autobuse se hádali. Jedni křičeli, ať pan řidič vyvětrá, ostatním byla zima, a chtěli zatopit. Teta Hašuša nekřičela nic, babička na ni hodila polštář, kvůli chrápání.

Pan řidič dupnul na brzdy a zastavil. Na cestě byl rybník, jmenoval se moře a nedal se objet. Teta Hašuša řekla jé, a jak otevřela pusku, vletěl jí tam velký bílý pták. Nejmenoval se racek chechtavý, ale racek mořský. Dělal krá, krá krá, ale nebylo to slyšet, protože krákal tetě Hašuše do krku. Teta Hašuša nedělala nic, akorát jí lezly oči z důlků, ale to nebylo slyšet.

Pan řidič vjel s autobusem na loď, a když byla loď daleko, mával a radoval se, že mu nebude na lodi nikdo chrápat. Babička Hanička nebyla na lodi taky, protože někdo musel ptáka zachránit. Začala taky krákat. Babička umí krákat nahlas. Pták to uslyšel, myslel, že mu ptačí máma nese žízalu, a vylezl. Tetě Hašuše zas oči zalezly. Pták obě třikrát obletěl a něco řekl, ale ony tomu nerozuměly, protože to byl racek anglický.

Jak se ale dostat přes ten rybník? Teta Hašuša je děsně chytrá.

Vzala babičku za ruku a řekla skoč, právě když okolo plula velryba. Babička se držela velryby za ocas a teta ji lechtala tam, co se lechtají malé děti, aby se smály. Velryba plula a plula a už byly v Anglicku. Akorát když předjížděly tu loď s autobusem, teta Hašuša udělala na pana řidiče dlouhý nos.

Obě babky se tuze radovaly, že už jsou v Anglii, a tak si na tu radost daly zmrzlinu. V Anglii mají panečku zmrzlinu: okurkovou, kedlubnovou, bramborovou, knedlíkovou, ... Když zkoušely tu poslední, udělalo se tetě Hašuše špatně, protože zmrzlina se nemá plácet jedna přes druhou. A tak zvracela ty zmrzliny přes zábradlí do rybníka, co se jmenuje moře. Babička Hanička ji držela, aby tam nespádla, protože teta Hašuša měla trvalou, a nechtěla se zmáchat.

Ráno povídá teta, že se půjdou podívat za Bětkou. Ale to není žádná Bětka, ona se jmenuje Alžběta a je v Anglii královnou. Nosí staromódní klobouky, co zas přicházejí do módy.

Ve dveřích královského paláce stál voják s flintou a ukrutně vysokou huňatou čepicí. Teta Hašuša vyndala polskou voňavku BYŤ MOŽE a ten voják udělal pšííí. Jak kýchnul, tak na chvíličku přivřel oči, babky se přikřčily a už byly v paláci. To byla nádhera. Princ, co jednou bude králem, má nočník a ten je celý ze zlata. A princezničky nemusejí chodit do školy. Zůstanou ležet v posteli a pan učitel přijde za nimi. Královské děti se vůbec nemusejí mýt. Mají tam mycí stroj, něco jako u nás na nádobí. Do takové jarmary malého prince strčí a on vyjde umytý, vyčůraný a v pyžamu – jen se podívat na večerníček a jít spát...

„Všimla sis, Hanko, na tom jednom křišťálovém lustru mají pavučinu,“ povídá teta Hašuša. Ale slyšela to uklízečka, ta to řekla sluhovi, sluha komorníkovi, až se to doneslo ke královně.

„Královský majestát mi tu nikdo z Jičina pomlouvat nebude,“ naštvála se královna, vzala hadr a šla tu pavučinu utřít. Babičku a tetu vzali taky. Po takové skluzavce, co tam mají na nepohodlné návštěvy, je spustili z paláce rovnou do řeky Temže. Teta Hašuša si namočila trvalou a vypadala jako rousňák a babička Hanička ztratila další brýle, jak jely rychle.

„Ta pavučina tam byla a byla a byla...“ řekla teta Hašuša. A obě babky se už těšily domů. U nás jsou sice taky pavučiny, ale žádná královna, co za ně namáčí lidi. Protože kdyby se u nás za každou pavučinu házelo do vody, byl by celý národ pořád mokrý.

KRITIKA, NÁZORY NA TVORBU aneb CO JE UMĚNÍ

K napsání této úvahy mě přiměly dva podněty ze čtrnáctideníku Tvar. Ti z vás, kteří čtou pravidelně tento literární časopis jistě znají rubriku Ze čtenářského deníku Aloise Burdy a ten napsal ve č. 4 / 2007 svoje pojednání o knihách vydaných v roce 2006 absolventy Literární akademie Josefa Škvoreckého. A podle jeho názoru představené knihy nevyznívají zrovna nejlépe. Dovolím si odcitovat:

„ Tož jsem se kúkl a hned zkraja vám přiznám, že z toho nejsou moc na větvi. On totiž asi každý chovanec v tej Literárnej akademii má nad sebou jako vychovateľa nějakého zkušeného machra, co též už něco napsal, a ten mu radí, jak to udělat, aby ta jeho knížka byla fakt jako opravdické umění. Takže ve výsledku všechny ty knížky sú fakt jako opravdické umění, což sa pozná podle toho, že se nedajú moc číst a že

jsem jim většinu ani neporozuměl. A aby bylo jasné, že jde o kumšt, aby to bylo skutečně nasichr, tož sú ty knížky tištěné tak, že je vždycky odstavec a pak dlúho nic, než přijde další. Těma mezerama se má asi naznačit, že se ti autoři snažili umělecky pěkně vymustrovat každý odstavec, jenže ve skutečnosti to vypadá, že ve většině těch knížek sú nejpovedenější ty mezery, poněvadž do nich si čtenář može představit, co chce, kdežto do těch textů mezi nima to moc nejde. Takže kdyby tam ta Adéla (mysleno autorova dcérka) za ty prachy vyštudýrovala, asi bysem ji poradil, aby v tej knížce nechala jen ty mezery.“

Druhý názor uveřejnil Tvar č. 6/2007. Je z dopisu čtenáře Roberta Pribiny a polemizuje s ním Božena Správcová, redaktorka Tvaru. Cituji názor pana Pribiny:

„ ...posledního půl roku kupuji váš časopis a chci Vám říct toto: Básně současných básníků, které publikujete, nemají ani ten nejmenší smysl. Ani nejmenší, nejmenší, nejmenší smysl. Ani elementární. Zkuste si ty texty rozebrat větu po větě a jistě mi dáte za pravdu. Jsou to nahodile spojované věty bez jakékoliv souvislosti. Zkrátka: nesmysly. Nabízí se otázka, jestli má cenu něco takového publikovat ...“

Nevím, kdo má nebo nemá právo říct, co je umění či nikoliv. Přiznám se, že také řadě básní uveřejněných v našich literárních časopisech nerozumím. Předně si myslím, že by tvorba měla být čtenáři srozumitelná, myslím tím běžnému čtenáři, ne jen hrstce odborníků. Že by literární dílo mělo vyvolávat nějakou odezvu, čtenáře nějak poznamenat, obohatit, zasáhnout. Sám se v literárních kruzích pohybuji již nějakou dobu, možná že skutečně nedokážu určit, co je či není umění, nedokážu číst poezii, ale ...

Závěrem si dovolím odcitovat ještě jednou pana Aloise Burdu, který se vyslovuje k tomu, zda je potřeba studovat na nějakých akademích:

„ Ale dcérce ty prachy na takováta študyja nedám! Ať si počká, až to Kuchtová zavede zdrama a pro všechny. A když bude držkováť, dostane po čuni a vyženu ju z domova, poněvadž to se ví už od Boženy Němcové, Džeka Londona a Maksima Gorkéhoje, že nejlepší univerzitéty nejsú za peníze od taty, ale když spisovatel dlúho pořádně trpí a strádá.“

A pak si vyberte!

Václav

SOUTĚŽ – TÝNIŠŤSKÝ LITERÁRNÍ PARNAS

KC Týniště nad Orlicí, DDM Sluníčko Týniště nad Orlicí, DS Jirásek – skupina Temno Týniště nad Orlicí, Kulturní komise při MěÚ a starosta města Týniště nad Orlicí vyhláší v rámci Týnišťského divadelního podzimu VIII.ročník literární soutěže Týnišťský literární Parnas.

Kategorie: A)Próza a poezie autorů věkového rozmezí 15-18 let

B)Próza a poezie autorů věkového rozmezí 19-25 let

C)Próza a poezie autorů nad 25 let

Autory prosíme o zaslání maximálně 3 ještě nikde nepublikovaných a do žádné soutěže nezaslaných prací v 5 kopiích, strojopisných nebo na počítači. Práce nepodepisujte, pouze sešijte a očísľujte jednotlivé stránky každé práce a k nim do obálky vložte lístek se jménem (hůlkovým písmem), datem narození a písmenem dané kategorie + ofrankovanou obálku s Vaší adresou, abychom Vám mohli zaslat pozvánky na seminář a vyhlášení výsledků. Práce zasíľte na adresu:

Jitka Březková, Na Střezině 345, 500 03 Hradec Králové. Uzávěrka soutěže je 31.7.2007. Organizátoři soutěže si vyhrazují právo publikovat vítězné práce v ročence Týnišťského literární Parnasu, v týnišťském Zpravodaji a v regionálních denících bez nároku autorů na honorář. Dne 3.11.2007 (sobota) se v malém sále KC Týniště nad Orlicí uskuteční slavnostní vyhlášení výsledků spojené se seminářem s autory a čtením vítězných děl. Všem zúčastněným bude též předána Ročenka vítězných prací - poštou ji nezasíľáme.

Převzato z <http://parnas.zde.cz>.

Přihláška na festival LV 2007

S potěšením Vám mohu oznámit, že od dnešního dne lze podat přihlášku na červencový festival Literární vysočiny. Odkaz je na pravé liště. Po otevření je nutné pozorně přečíst, potvrdit seznámení s obsahem pravidel a potom otevřít text přihlášky. V textu zatrhnout o co máte zájem. Nenechte se zmást různými pojmenováními ubytovacích prostor. Všechna místa jsou v hotelu Vysočina na chotěbořském náměstí. Rozdíl je pouze ve vybavení jednotlivých pokojů. Hotel Vysočina se nachází asi 400 – 500 metrů od místa konání, které letošní rok proběhne v „Kulturním domě JUNIOR“. V nejbližších dnech začneme také zveřejňovat odkazy a loga nakladatelství přispívajících knihami ku zduaru akce

S přáním krásných svátků a příjemných jarních dní za o.s „QUO VADIS?“ a o.s „LITERÁRNÍ VYSOČINU“, Petr Musílek

Podrobnosti na <http://www.literarnivysocina.ic.cz/index.php> .

ŘEHEČSKÁ SLEPICE 2007

Proč má Francie ve znaku řehečského kohouta?

Proč má Francie ve znaku řehečského kohouta, tak se jmenovala nejvýše oceněná práce Jiřího Šandery z Milonic u Blanska na 6.ročníku literární soutěže Řehečská slepice, který byl vyhlášen v sobotu 21.dubna 2007 v Knihovně Václava Čtvrka v Jičíně. Cenu řehečského čtenáře si odnesl do Sobotky Josef Jindra. Další ceny a čestná uznání získali Zora Šimůnková a Jan Lipšanský z Prahy, Jindra Lírová z Mělníka a Oldřich Němec z Chrastavy.

Kromě vyhlášení soutěže mohli diváci, kterých se tentokrát sešlo pozeňnaně, vidět zábavný program nazvaný ŘEXPO 2007 plný humoru a nadsázky. S novou řehečskou hymnou vystoupil i řehečský hudební kvartet. A pořadatelé prozradili, že v příštím roce uspořádají Řeholympiádu v netradičních sportech. Václav

O ČEM PÍŠÍ PROCHOROVINY ?

V dubnových novinách Bohumíra Procházky – Prochorovinách, které můžete najít na <http://start.jicin.cz/prochoroviny/200704.pdf>, najdete řadu zajímavostí, např. informaci o noci s Andersenem v Knihovně Václava Čtvrka 30.března 2007 (Nocovat s ...) nebo o křtu knih Václava France (Novopacký zubař ...).

Najdete zde i postřehy zběžného života města (Jedna tisková konference, Pane starosto, ... Rok 2007 v Jičíně). Nechybí ani tradiční postřehy ze života autorovy vnučky Kačenky.

A v květnovém čísle Prochorovin se můžeme těšit na postřehy autora ze setkání autorů v Trnavě, kde Bohumír Procházka (27.-29.dubna 2007) zastupoval jičínský LiS.

Václav

LiS v Obratníku - 8.června 2007

V pátek 8.června se v pražském klubu Obratník na Smíchově představí hned trojice autorů jičínského LiSu. Vedle Václava France, který již dvakrát v Obratníku vystupoval, přijedou tentokrát i Václav Teslík a Bohumír Procházka. Večer přiměřených depresí, v jehož rámci jičínská autoři vystoupí, začíná v 19 hodin.

Václav

Z TVORBY JOSEFA JINDRY

Letní hřbitov

V závoře zavrzá havran
a vtíravé verše proklouznou
branou.
bez nohou zaskřípou na oblázku
bez křídel zašustí v loňském listí.

Není to listopad,
jen v lípě dozrál stín
snesl se tíhou hustých krajčin
a ztišil mladé hlasy

Přec tu je oslizlý pískovec,
žula a kámen,
mříž, mramor a chlad.
Hlína a přerytá zem.
Tu osiřel hrob
jak bábovička na písku,
když máma dítě zavolá,
že už je čas jít spát.
Jdou známá jména
nedávných dat,
jak čas se po nich ptal.
Od dětských krůčků
mnohé jsem znal.
Bolest je z posledních,
dávna jsou stesk.

Ať čas se se mnou vlek či pádil,
jen smál se mi a vždycky zradil
a znamenal jen to,
co jsem neučinil.
Ti všichni tady
také možná nestačili dát
odpověď
na svoje proč.

Kdo hledá tíhu moudrosti těch
míst ?

Nejspíš už básníci nechodí
osudy z cizích náhrobků číst.
Člověk tu byl,
člověk tu žil,
teď leží každý sám za sebe

Bělení prádla

Vrávoravou chodbou
noc skřípe ve veřejích
Pološkleb lítacích dveří
s matnými očima čísel a slov
lepkavá madla a chromé židle
drží se stěn

na cestě sem-ven-sem-ven
vozičky sýčků a sov
k prezenci prostřeno
půlnoční hostino
vdovců a vdov

A ráno
z videa nám zase pustí sen
že letní slunce
už dávno září nad obzorem
a my jsme zaspali
Poběžíme bosí
košíky prádla
rozložíme u Haltýře
pošťouráme záby u dna
pozdravíme raka pod kamenem
k prostěradlům přiložíme
unavené hlavy
a ozonová kropička
v hřejivé modré šmolce
odplaví zadřelou čern

Vzpomínáte? Takhle jsme se loučili na podzim 2006 v Martině (zleva Peter Stejskal, Jiří „George“ Figura a Ján Cíger). A už se chystáme do jarního Jičína!

Poznámka redakce:

Uzávěrka květnové KOBRY byla vzhledem k 2.Jičínskému poetickému jaru již 1.května 2007, proto v ní nejsou informace např. z trnavského setkání. Ostatní pravidelné rubriky (např. zápisy ze schůzí LiSu) přineseme v dalších číslech .

Václav

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 8. Číslo 5. Květen 2007.

(12. května 2007)

www.kobra.zde.cz